

Első fejezet

A HALOTT EMBER oldalvást, félig összegömbölyödve hevert a fedélzeten. Jobb keze alatt törött adatfolyam-csatlakozó. Rengeteg halott embert láttam már (tényleg rengeteget), úgyhogy elvégeztem a kezdeti letapogatást, és összevettem az eredményét az archivált adatokkal, mint például az emberi testhőmérséklet és a környezeti hőmérséklet különbsége, a sápadtság meg különböző, folyadékokkal kapcsolatos egészen undorító dolgok, amelyek olyankor történnek, amikor meghalnak az emberek. Ezeket az adatokat még mindig a hosszú távú tárban tartottam. Az összehasonlítással megbecsülhettem a halál időpontját.

– Körülbelül négy órája – jelentettem ki.

Dr. Mensza összenézett Inda főtiszttel. Mensza tartózkodónak tűnt, Inda meg bosszúsnak látszott; igaz, mindig bosszúsnak látszott, amikor én is a környéken voltam.

– Honnan tudod? – kérdezte.

A letapogatásom adataiból, a lekérdezésből és az összehasonlítás eredményeiből olyan formátumú jelentést készítettem, amelyet az emberek is képesek olvasni, és átküldtem az adatfolyami címére, illetve egy másolatot Menszának. Inda pislantott, tekintete kiüresedett, miközben átolvasta. Mensza visszajelzett, hogy megkapta, de a szemöldökét felvonva továbbra is Indát figyelte. (Én folyamatosan letapogatást végeztem, és vizuális észleléssel érzékeltem a helyszínt, de az új felderítődronjaim köteleke ott keringett a fejem körül, és folyamatos videófelvétellel támogatott.)

Megóvás állomás vásárterének egyik útkereszteződésében tartózkodtunk éppen: a kör alakú helyiségben három kis folyosó találkozott, illetve egy rövid átjáró, amely egy nagy méretű másodlagos főfolyosóra, az Oldalsó kerülő útra nyílt. (Valami megóvási szokás miatt, amely csak enyhén bosszantott, itt minden folyosónak neve volt.) Bárhogy is hívták, nem használták rendszeresen: ez első sorban a rövidebbik utat jelentette az egyik lakóövezetből a másik munkaövezetbe. (Ezen az állomáson nem különültek el egymástól az átmeneti szállások és a hosszú távon itt élők lakásai, mint a Céges Peremen, de a Megóvásban egyáltalán nem ez volt a legfurcsább dolog.)

Ez a csomópont és úgy általában a Megóvás állomás is elég szokatlan hely volt gyilkosságra – a fenyegetettségi értékelés szerint az áthaladók és a lakosok között is roppant alacsony volt az erőszak veszélyességi szintje, és ha mégis történt ilyen, az jobbra balesethez, bódultsághoz köthető ostobaságot/agressziót jelentett. A szóban forgó útkereszteződésben még alacsonyabb volt, közelített a nullához. A mennyezeten lévő lámpákon, a régi falfirkák és egyéb rajzok borította szokásos ezüstöskék falpaneleken, amelyeket valójában az egész állomáson látható történeti kiállítás részeként őriztek meg, nem lehetett látni itt semmit. Ha valaki nagyon elszánta magát a halálra, ha leszedi a panelt és a szigetelést az energiakábelek kötéseiről, és mondjuk nyalogatni kezdi őket, elérheti a célját, de ez a halott ember egyértelműen nem tett ilyesmit.

A gyilkosságra vonatkozó fenyegetettségértékelés szerint az esélye összesen hét százalék volt. (Ennél csak akkor lehetett volna alacsonyabb, ha egy lakatlan bolygón lettünk volna.) (Lakatlan bolygón sosem dolgoztam még, mert ha a szerződéseim szerint egy bolygón vagyok, akkor azt mi lakjuk be éppen.) Ilyen padlón heverő halott emberekkel egész egyszerűen soha nem lehetett találkozni.

Inda végre elolvasta a jelentésemet (tudom, az embereknek ez egy örökkévalóságig tart), és felnézett:

– Nem tudom, mennyire pontos ez ...

Belépett egy másik biztonságis: egy szakember, adatfolyami azonosítója szerint Tural, aki egyébként veszélyes biológiai anyagok után kutatott a teherhajók szállítmányaiban.

– A letapogatásból szerzett adatok elemzése alapján az áldozat úgy négy órája halhatott meg.

Inda felsóhajtott. Tural, aki láthatóan arra számított, hogy valamivel lelkesebben fogadják majd a mondandóját, értetlenül nézte.

– Mi az azonosítója? – kérdeztem. A halott ember csatlakozója tönkrement, semmit se tudtam kiszedni belőle. De ha a tettes ezzel igyekezett eltitkolni a halott személyazonosságát, akkor eléggé buta vagy túl derülátó lehetett. A Megóvás állomás őrizte az állandó lakók személyazonossági és testletapogatási adatait, ahogy azokat az átutazó utasokét is, aki kiszálltak az állomáson, úgyhogy nem lesz nehéz ellenőrizni a személyazonosságot.

– Ismert kapcsolatai?

A technikus Indára nézett, aki biccentett, hogy válaszolhat.

– Nem találtunk se bőr alatti jelölőt, se csipeszt vagy beültetést, semmi egyebet az azonosítója mellett. A testi jegyei alapján végeztünk egy gyors keresést a legfrissebb utaslistákban, de nem találtunk semmit. – A főtiszt elégedetlen arckifejezése láttán még hozzátette: – Csatlakozó nélkül meg kell várni, amíg ideér az eü.-szolgálat, elvégzi a test letapogatását, és akkor nekikezdhethük összehasonlítani a látogatónaplók adataival.

– Az eü.-szolgálat pedig azért nincs még itt ... – Inda hagyta a levegőben lógni a mondat végét.

Tural vonásai megelőlegezett fájdalmas fintorba gyűrődtek.

– Mert megelőző egészségügyi szűrést tartanak ma az iskolában, és a robot, amelyik a mobil testletapogatást szokta végezni, most ott van? Mert onnan kell elhozni a mobil eü.-berendezést?

Az emberek rendszeresen csinálják, hogy kérdésként-tegyük-felmert-akkor-nem-hangzik-olyan-rosszul, pedig úgy is rosszul hangzik.

Inda láthatóan nem volt lenyűgözve. Mensza ajka megrándult, amolyan „lenne-mit-mondanom-de-nem-teszem” módon.

– Szóltál, hogy vészhelyzet van? – kérdezte a főtiszt.

– Igen, mire azt felelték, hogy addig van vészhelyzet, amíg a helyszínen lévő egészségügyis nem nyilvánítja holtta/feléleszthetetlené, mert utána az elvégzendő nem vészhelyzeti feladatok listájának a legvégére kerül.

Megóvásnak mindent túl kell bonyolítania. Ezt nem átvitt értelemben értem, az itt szerzett tapasztalataim bizonyítják. Na jó, de.

Inda állkapcsa megfeszült.

– Ez egy gyilkosság! Ha az, aki tette, valaki mást is megöl...

– Felhívom őket, és elmagyarázom, hogy nem véletlen halálesetről van szó, és ez igenis vészhelyzet, és itt és most van szükségünk rájuk – szakította félbe Mensza. Homlokát ráncolva pillantott ismét a holttestre. – Amint beérkezett a riasztás, a tanács lezárta a kikötőt és kiküldte a reagálóerőt, de biztos, hogy látogató, és nem állandó lakos... volt?

A reagálóerő egy a jelen pillanatban őrzési feladatot végző fegyveres hajó volt, amely alapvetően a fosztogatókat szokta elretteníteni az állomás megtámadásától, illetve szükség esetén segítséget nyújt a helyi és az áthaladó hajóforgalomnak. Mivel a kikötőt lezárták, a hajónak kellett megakadályozni, hogy a dokkolt, illetve dokkolásra váró szállítóhajók távozzanak, amíg a tanács másként nem dönt.

– Valójában nem, tanácsos asszony – ismerte be Tural. – Csak sejtjük, hogy látogató volt.

– Értem.

Menszán nem látszott a rosszállás, de mondhatom, olyan arcot vágott, ami nem azt jelezte, hogy akár Tural, akár Inda, akár a közvetlen környéken bárki is jó munkát végezne. Az állomásbiztonság

egésze nyilvánvalóan nem volt felkészülve a feladatra. (Számomra legalábbis nyilvánvaló volt.)

Ezt Inda is felfogta, mert úgy markolászta az ornyergét, mint aki fejfájással küzd. A nő alacsonynak számított a Megóvásban élő emberek között, kicsit világosabb barna volt és valamivel talán idősebb is lehetett Menszánál, de vállas, izmos felépítése alapján úgy tűnt, eléggé hatékony lenne, ha meg kellene ütnie valakit. De feltehetően nem ezért lett a vezető biztonsági tiszt, ami inkább hivatalnoki munkát jelentett.

– Azért próbáljátok meg azonosítani – utasította Turalt.

A technikus távozott, vagy inkább elmenekült, mielőtt még rosszabbra fordulnak a dolgok. Mensza szemöldöke továbbra is Indára szegeződött, és egyre hegyesebb lett. (Igazándiból nem. Nehéz elmagyarázni, látni kellene.) Inda olyan legyintősen mozgatta a kezét, és azt mondta:

– Jó, beszéljük meg!

Mensza vezetésével otthagytuk a helyszínt, és kimentünk az Oldalsó Kerülő útra. Széles folyosó volt boltíves mennyezettel, amelyen a bolygó felszínét mutató holoképek sora váltotta egymást: mintha átlátszó nyílason néznénk ki éppen. Az állomás központi vásárterének leágazásaként szolgált mint a szolgáltatást nyújtó és az ellátásáért felelős területre is átnyúló irodák egyik részéhez vezető főútvonal. Jelen pillanatban elhanyagolható volt a forgalom, de az állomás egyik robotja villogó gumibotjával terelte el az embereket, a módosított embereket és a lebegő csomagszállító drónokat a csomópont bejáratától és az állomásbiztonság eszközeitől. Az ott álló biztonsági emberek csoportja igyekezett úgy tenni, mint akik nem figyelnek minket. Mensza két titkára, akik elkísértek bennünket, gyanakvóan méregették a biztonságiakat.

A robot magánéleti burkot is vonhatott volna körénk, de Mensza és Inda egyszerűen csak egy nagy növény mögé lépett, amely óriási, lapátforma leveleivel takarta egy élelelfelszolgáló hely bejáratát.

(Az adatfolyamban többnyelvű jelölés és a megóvási általános rendszer szerinti színes jelzés mutatott rá. „Keményítős Ételek!!!” néven futott, és ott állt mellette a megjegyzés, hogy jelenleg a pihenő időszak miatt zárva tart.)

Viszonylag félreeső helynek tűnt, de a drónjaimmal körülnéztem azért, nem akar-e valaki lehallgatót állítani ránk. Inda felém fordult.

– Van ebben tapasztalatod? – kérdezte.

A drónokon keresztül figyeltem rá, a pillantásom közben le nem vettem a „Keményítős Ételek!!!” feliratról: kis, táncikáló alakok vetétek körül, amelyek minden bizonnyal a keményítős ételek voltak.

– Halott emberekkel? Persze.

Mensza szemöldöke most felém irányult. Az adatfolyamomra koppintott, jelezve, hogy különcsatornán szeretne egyeztetni velem. Megnyitottam a biztonságos csatornát.

– *Szerinted ez a SzürKrisz?* – küldte.

Öhm, lehet? Egyelőre nem volt más, csak egy szokatlan haláleset, és semmi sem utalt arra, hogy bármi köze lenne Menszához vagy a többi emberhez, akiket esetleg célba akarna venni a SzürKrisz.

– *Egyelőre nincs annyi adatom, hogy értékelést készíthessek* – feleltem.

– *Vettem.* – Majd hozzátette: – *Szeretném, ha az állomásbiztonságiakkal együtt dolgoznál az ügyön. Még ha semmi köze sincs a céges problémáinkhoz, akkor is jó lehetőség a számadra.*

Kétszeresen is öhm.

– *Nem akarnak engem* – mondtam. (Most mi? Én se akarom magam, de itt maradtam a saját nyakamon.) Könnyebb is lenne, ha egyedül nyomozhatnék, főleg, ha a nyomozás során mindenfélet tennem kéne, például megszabadulni hirtelen halottá váló SzürKrisz megbízottaktól.

(Nem, nem én öltem meg a halott embert. A kurva életbe, ha én tettem volna, nem hagyom az állomás bevásárlóközpontjában a hulláját.)

– Igen nagy segítséget jelentene, ha javítanád a viszonyod az állomásbiztonsággal, amennyiben a Megóvási Szövetségben szeretnél maradni. A végén akár még fel is bérelhetnének tanácsadónak.

Mensza általában nem használta ezt a saját-érdeked-ez-hülyegyerek hanghordozást, tehát az, hogy most mégis, azt jelentette, igazán jó ötletnek tartja. Azonkívül nem vagyok hülyegyerek, szóval tudtam, hogy igaza van. De egyébként se hagyhattam még el a Megóvást, akkor se, ha nem tetszett nekem, és én se tetszettem itt. A fenyegetettség értékelésem eredményei továbbra is tempósan emelkedtek. (Végre folyamatosan hozzáfértem a fenyegetettségértékelési modulomhoz, úgyhogy nem kellett időről időre ránézniem, hanem valós időben frissült, és igen, állandó bosszúságot okozott, mert mindenre reagált. Nem, nem segített a szorongásomon. Viszont szükségem volt rá.)

Az állomásbiztonságot tájékoztatták a SzürKrisz jelentette fenyegetésről, de csak annyira bíztam bennük, amennyire ők is bennem. (Tudom, meglepő, de nem túlzottan.) Ráadásul nem volt semmi tapasztalatuk a cégek közötti támadásokat illetően. Jobbára balesetekhez vonultak ki, karbantartották a védelmi és biztonsági berendezéseket, és illegális veszélyes szállítmányokat kerestek, nem pedig merényletkísérleteket akadályoztak meg. Még csak nem is járőröztek a kikötő területén kívül.

Inda savanyú arccal bámult minket, ami azt jelezte, tudja, hogy épp az adatfolyamon beszélgetünk egymással. Mensza még mindig felvont szemöldökkel meredt rám, ezért válaszoltam a főtiszt kérdésére.

– Igen, van tapasztalatom az ellenőrzött körülmények között bekövetkezett gyanús halálesetek vizsgálatában.

Inda tekintete nem volt határozottan kétkedő.

– Miféle ellenőrzött körülményekről van szó?

– Elszigetelt munkaállomások.

Még komorabb lett.

– Céges rabszolga-munkatáborok.

– Igen, de ha így nevezzük, dühösek lesznek a marketingesek és a márkagondozók, és áramütést mérnek az agyunkra, amivel megsütik az idegszövegeink kis darabkáit.

Inda fájdalmasan elfintorodott. Mensza karba fonta a kezét, arcán a most-már-elégedett-vagy? és haladjunk-tovább kifejezése keveredett. Inda résznyire húzott szemmel mért végig.

– Tudom, hogy dr. Mensza azt szeretné, ha te is részt vennél a vizsgálatban. Hajlandó vagy együtt dolgozni velünk?

Na jó, nem hazudok, tényleg vizsgáltam már korábban is ilyesmit. A helyzet az, hogy ha elszigetelt céges beruházásról van szó, akár bányászat, akár... oké, általában bányászat. Szóval az emberekre leselkedő legnagyobb veszélyt nem a fosztogatók, nem a dühös ember-evő fauna vagy az elszabadult BiztEgységek jelentik, hanem a többi ember. Akár véletlenül, akár szándékosan, de meg szokták ölni egymást, és azt hamar el kell takarítani, mert veszélyezteti a biztosítási kötvény érvényességét, és ezen múlik, hogy a cégnek kell-e kártérítést fizetnie, vagy sem. A BiztEgységeket azért utasítja a FőRendszer bizonyítékként felhasználható kép- és hanganyag gyűjtésére, mert az emberi ellenőrökben senki sem bíz, még a többi emberi ellenőr se.

Volt már néhányszor dolgom azzal, hogy emberek alattomban ölték meg egymást, és nem mondjuk ételosztáskor az egész kantine szeme láttára, de ezek jobbára memóriatörlés(ek) előtt történtek, úgyhogy homályba vesznek a részletek. Jobbnak tűnt, ha eleve megakadályozom őket abban, hogy megöljék egymást, amihez figyelni kellett az erőszakos vagy pusztító viselkedésre utaló jeleket, amilyen például az, ha valaki megpróbálja megrongálni a másik ember létfenntartó rendszerének palackját, vagy megmérgezni az étellellátmányát. Ilyenkor szólani kell a MedRendszernek, hogy rendelje be az illetőt értékelésre, esetleg jelenteni a feljebbvalójának, aki áthelyezi egy másik csapatba, hogy másvalaki problémája legyen az egész, ha a MedRendszer mégsem tudja meggyőzni arról, hogy hagyja abba. A lényeg az lett volna, hogy ne engedjük idáig fajulni a dolgot.

(Tudom, ez úgy hangzik, mintha ezek a szerződéses emberek nem foglalkoznának semmi mással, csak rohangásznának össze-vissza és igyekeznének megölni egymást, a valóság azonban inkább úgy festett, mint azoknál a szerencsétleneknél, akikkel a szállítón utaztam a VanRattonra, és azt hitték, módosított ember vagyok, biztonsági tanácsadó. Azért veszekedtek, azért verekedtek, mert dühösek voltak és féltek, amiért szerződéses munkát fognak végezni. Amikor ténylegesen végezniük is kellett a munkát, az csak rontott a helyzeten.)

Archiváltam mindent, ami azóta történt, hogy feltörtem a vezérmodulomat, de azóta nem szereztem jelentős mennyiségű erre vonatkozó élményt. Volt viszont több ezer órányi nyomozós médiatartalmam, vagyis komoly elméleti ismeretekre tettem szert, amelynek talán úgy hatvan-hetven százaléka lehetett pontatlan szemét.

De Menszának igaza volt: a legjobb módja kideríteni, hogy az ismeretlen halálesete SzürKriszhez köthető tevékenység jele az állomáson, ha belefolyok a vizsgálatba.

– Igen – feleltem. – Megnöveli a biztonsági intézkedéseket dr. Mensza körül az általam meghatározottaknak megfelelően?

Igen, erről épp vita folyt közöttünk.

Inda ismét megfeszítette az állkapcsát (így a végén még ártani fog önmagának), ám így válaszolt:

– Természetesen. Gyilkos garázdálkodik az állomáson, úgyhogy minden biztonsági szintet növelni fogok, beleértve a tanács és dr. Mensza védelmére vonatkozó szabályokat is. Egyáltalán nincs szükségem arra, hogy megmondod, mi a dolgom.

Nagyon jó, akkor a biztonsági szint mostantól éppen csak megelőőről jobbára megfelelőre változik. Nem vágtam semmilyen arcot, mert tudtam, Indát jobban fogja bosszantani, ha nem reagálok, mint az, ha reagálok.

Mensza a torkát köszörülte, afféle „megpróbálhatjátok-bosszantani-egymást-de-elsősorban-engem-bosszantotok” stílusban.

- Gondolom, munkaszerződés is lesz.
- Lesz, nem kell rám küldeni azt a rettenetes ügyvédet – közölte kimérten Inda.

Pin-Leere gondolt, mert „rettenetes” ügyvédéről beszélt. Úgy tűnik, azzal, hogy a Céges Perem szerződési jogának szakértője volt a Megóvásban, harci egységnek számított az ügyvédek között.

A Megóvás állampolgárai közötti munkaszerződések elég egyszerűnek számítottak, mert eleve rengeteg védelem volt beépítve a bolygón érvényes jogrendszerbe. (Példának okáért az emberek és a módosított emberek nem mondhatnak le örökre a munkájukra vagy a testi önrendelkezésükre vonatkozó jogaikról. Ez egyenesen törvénytelennek minősült.)

De én nem számítottam állampolgárnak, sőt szigorúan nézve még személynek sem, ami jócskán megnehezítette a dolgokat. De Pin-Lee szerződése biztosította, hogy nem csináltathatnak velem semmi olyasmit, amit én nem akarok megtenni, és a végén valutakártyát fogok kapni érte. (Amikor először szóba került a felvetés, hogy munkát vállalljak, és ezzel abba az irányba tereljem a Megóvási Tanácsot, fogadjon be végleges menekültként, nem sokat tudtam az olyasfajta szerződésekről, amelyekben tevékeny szereplőként vagyok jelen. (A korábbi szerződéseim bérleti szerződések voltak, amelyeket a cég kötött, és ahol lényegében a felszerelés részének minősültem.) Pin-Lee azt ígérte:

– Ne aggódj, ügyelek arra, hogy megmaradjon a jogod bármikor elsétálni, mint egy igazi seggfej. Amilyen szoktál néha lenni.

– Hasonló a hasonlónak örül – feleltem erre.

Mire Mensza:

– Legyetek kedvesek viselkedni! A következő otthoni hívásom a naptáram szerint arról fog szólni, hogy kamaszok közötti vitákban kell közvetítenem, úgyhogy minden türelmemre szükségem van.)

Ha tényleg ez lesz a dolgom, mihamarabb szerettem volna neki látni, hogy az ismeretlen ellen elkövetett gyilkosságról biztosan tud-

jam, nem Mensza elleni fenyegetést jelez. Ráadásul rengeteg letöltött műsorom volt, amit még végig kellett néznem.

– Akkor megvizsgálhatom most a halott embert?

Inda egyszerűen kimerültnek tűnt.

– Szíveskednél a kedvemért „elhunytanak” vagy „áldozatnak” nevezni a vizsgálat során az áldozatot?

El is fordult, meg sem várta a válaszat.

Nem látta, ahogy Mensza némán azt tátozja, „elég”. (Azt hiszem, az adatfolyam nem alkalmas csatorna minden kommunikációs formára, elsősorban azokra nem, amelyekben sokat kell mérgeesen meredni a másokra.)